Dosarul nr. 3-1551/2025
2-25088128-12-3-20062025-1

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

12 noiembrie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chişinău (sediul Rîşcani)
în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Veaceslav Martînenco
grefier Nicoleta Mamaliga
examinând cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,-

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La 20.06.2025 reclamantul *****, prin intermediul avocatului Cristina Negru, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea Deciziei nr. 1255/25/DAA din 26.05.2025 și obligarea acordării unei forme de protecție.

În motivarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că, la data de 29.05.2025, reclamantului *****, a.n.*****, prin comunicat i-a fost adus la cunoștință despre respingerea cererea de azil prin decizia emisă de Inspectoratului General pentru Migrație.

Menționează că, în cadrul interviul la IGM, reclamantul a comunicat că nu poate să revină în India din circumstanțele expuse în interviul, însă, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migrației și azil, Direcția azil și integrare, a constatat că situația din țara de origine a reclamantului ***** nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru și securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine.

Cu decizia luată de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migrației și azil, Direcția azil și integrare cu № 1255/25/DAA din 26.05.2025, reclamantul nu este de acord și în acest sens solicită să fie schimbată decizia cu posibilitatea de a rămânea pe teritoriul Republicii Moldova.

Menționează că, toate persoanele care fug din țara lor de origine din cauza persecuțiilor sau a unor vătămări grave au dreptul să solicite protecție internațională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea lui persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților constituie o obligație internațională pentru Statele-Părți, printre care se numără și statele membre ale UE. UE a încorporat condițiile care

trebuie îndeplinite pentru a beneficia de protecție internațională în propriul său corpus juridic și a extins conceptul, creând a categorie suplimentară de beneficiari ai protecției internaționale pe lângă refugiați, și anume beneficiarii protecției subsidiare.

În drept, reclamantul își întemeiază cererea de chemare în judecată pe art. art. 16,17,19 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în R.M, art.219 din Cod administrativ.

Astfel, solicită partea reclamantă:

1. Anularea Deciziei nr. 1255/25/DAA din 26.05.2025 emisă de Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație al RM.

2. Obligarea Biroul migrației și azil, Direcția azil și integrare de a acorda protecției umanitare reclamantului, în conformitate cu art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 azilul în Republica Moldova.

Obiecțiile pârâtului:

La 07.07.2025 reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, a depus referință la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (f.d.14-19)

În susținerea poziției sale a invocat că, reclamantul ***** s-a adresat la Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație cu cerere de azil, referitor la motivul plecării din țara de origine acesta a invocat că a părăsit India pentru a putea munci, fiind de religie musulmană, iar majoritatea populației din India (aproximativ 80%) este hindusă, motiv pentru care era refuzat la angajare. Din această cauză a fost nevoit să vină în Republica Moldova pentru a putea activa și a avea un trai decent. Solicitantul a menționat că s-a adresat în India la o agenție de turism, rugându-i să îi găsească un loc de muncă în afara țării, iar aceștia i-au propus angajare în Republica Moldova, la compania*****, în calitate de croitor. În luna februarie 2024, ***** a sosit în Republica Moldova, unde i-a fost perfectat permisul de ședere în scop de muncă și a început să activeze la compania menționată. A muncit până în luna septembrie 2024, când compania s-a închis, iar el a revenit în țara de origine. Ulterior, a aflat de la conaționalii cu care a activat că aceștia și-au continuat activitatea la compania ***** din municipiul Ungheni, tot în domeniul croitoriei. După discuții cu administrația, a fost acceptat și el la muncă. Deoarece permisul său de ședere anterior nu era încă revocat, a revenit în Republica Moldova. A încercat, împreună cu actuala administrație, să-și prelungească permisul de ședere în scop de muncă, însă, din motive necunoscute, Inspectoratul General pentru Migrație i-a respins cererea. Pentru a avea posibilitatea de a rămâne și de a munci în continuare în Republica Moldova, solicitantul a depus cerere de azil. Referitor la motivul solicitării azilului acesta a declarat că dorește sâ rămână în Republica Moldova pentru a putea activa și rămâne legal.

Menționează că, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi

obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Relevă că, potrivit art.45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma Ia 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr. l298~XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a). (2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(l) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Specifică, că potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenţiei de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaţilor, nu există o definiţie universală acceptată a „persecuţiei”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiţie au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenţiei din 1951, se poate deduce că o ameninţare a vieţii sau a libertăţii pe motiv de rasă, religie, naţionalitate, opinie politică sau apartenenţă la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuţie. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleaşi motive - vor constitui, de asemenea, persecuţie.

Indică că, la evaluarea credibilității interne au fost luate în considerare declarațiile solicitantului, potrivit cărora nu dorește să revină în țara de origine (India) deoarece, este de religie musulman din considerentele menționate nu poate găsi un post de muncă.

Invocă că, în urma analizei surselor de informații publice, religia musulmană este legală în India: India este o republică laică, ceea ce înseamnă că toate religiile sunt recunoscute și protejate de Constituție. Islamul este, de fapt, a doua cea mai mare religie din India, după hinduism. Potrivit recensământului, musulmanii reprezintă aproximativ 14% din populația țării, adică peste 200 de milioane de persoane - ceea ce face India una dintre țările cu cele mai mari populații musulmane din lume

Referitor la lipsa unor dovezi concrete de persecuție din partea statului sau a unor

grupuri organizate invocă partea pârâtă că, solicitantul nu a prezentat dovezi clare sau argumente convingătoare că ar fi fost persecutat în mod concret de autoritățile indiene. De asemenea, nu a menționat vreo acțiune directă de represalii sau violență din partea autorităților indiene sau a altor grupuri religioase din India. în absența unor dovezi de persecuție, cererea de azil nu poate fi susținută pe baza temerilor legate de statutul său religios.

Notează că, minoritatea musulmană are drepturi legale și libertăți fundamentale în India: musulmani au acces la educație, locuri de muncă și pot ocupa funcții în administrație și politică. Astfel, teama invocată de solicitant că „nu li se respectă drepturile" nu este susținută de realitatea legislației indiene și de statutul religiei musulmana în India. De asemenea, nu a fost prezentată o demonstrație clară a modului în care această situație ar afecta direct viața solicitantului. Mai mult ca atât a specificat că, legea federală oferă statutul de minoritate oficială a șase grupuri religioase: musulmani, sikh, creștini, parși, jaini și budiști. Guvernele de stat pot acorda statutul de minoritate în conformitate cu legea statului grupurilor religioase care sunt minorități într-o anumită regiune. Membrii grupurilor minoritare recunoscute sunt eligibili pentru programe de asistență guvernamentală. Constituția prevede că guvernul este responsabil pentru protejarea minorităților și pentru a le permite să-și păstreze cultura.

Totodată, atrage atenția că conform art. 47 a Legii 270/2008 privind azilul în Republica Moldova agenții de persecuție sunt statul, partidele sau organizațiile, agenții neguvernamentali, mai mult ca atât solicitantul are acces liber de a se adresa la organelor statului de a solicita protecție.

Conform Art. 33 din Convenția privind statutul refugiaților interzice returnarea unei persoane într-un stat unde viața sau libertatea sa ar fi amenințată. Totuși, în jurisprudența CEDO *(H.L.R.* v. *France,* nr. 24573/94), s-a stabilit că acest principiu nu se aplică în cazul în care pericolul nu provine de la autorități sau nu este generalizat și sistemic.

Referitor la faptul că motivul plecării din țara de origine nu este legat de persecuție, indică, solicitantul a declarat că a părăsit India pentru a munci pe teritoriul Republici Moldova. După expirarea permisului de ședere, acesta era obligat să părăsească teritoriul Republicii Moldova, însă nu a făcut acest lucru. Astfel, pentru a evita returnarea, solicitantul a depus cererea de azil. Acesta nu a părăsit India din cauza unei amenințări imediate sau din cauza unui pericol legat de persecuția religioasă. Plecarea sa a fost determinată de factori sociali (nevoia unui post de muncă) și nu de o stare de persecuție reală. Astfel, cererea de azil nu se bazează pe un risc real pentru viața, libertatea sau integritatea sa fizică.

Specifică că, azilul este destinat persoanelor care sunt victime ale persecuțiilor, iar nu pentru a evita șederea ilegală într-un stat. Cererea sa de azil pare să fi fost depusă ca o soluție pentru a regulariza statutul său în Republica Moldova, nu din cauza unei temeri reale de persecuție sau a unui risc iminent.

Conchide că în speță nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului, în speță reclamantul nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenți de persecuție sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite de art. 47 al legii sus-indicate și, iminent, existența unei temeri bine întemeiate a reclamantului de a fi persecutat sau

existența riscului real de a fi supusă unor vătămări grave în țara de origine.

Mai mult decât atât, nu au fost identificate acțiuni concrete de limitare a drepturilor solicitantului, precum restricții grave ale dreptului de a-și câștiga existența, ale dreptului de a-și practica religia sau ale accesului la facilitățile educaționale disponibile în mod normal pentru toți.

Menționează că solicitantul de azil nu a indicat nicio acțiune îndreptată personal împotriva sa care ar putea reprezenta un pericol pentru viața sa, ultimul se bucură de protecția autorităților naționale de stat care nu au întreprins careva măsuri împotriva reclamantului ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

Astfel consideră că, solicitarea de azil a fost formulată în mod abuziv, cu intenția clară de a obține prelungirea ședерii legale pe teritoriul Republicii Moldova. Apreciază că scopul cererii de azil este unu abuziv și nu urmărește scopul nobil de azil.

Suplimentar indică că, reclamantul nu a probat faptul că, în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. Nu a fost depistate careva încălcări grave a drepturilor fundamentale ale omului.

Astfel, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție, mai mult ca atât s-a apreciat că solicitantul de azil nu a individualizat nici o temere față de țara de origine.

Totodată, face referire la DIRECTIVA 2011/95/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin.(2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

Menționează că, potrivit pct.65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, Agenți ai persecuției, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu

respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

Concluzionează că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin.(l) și alin. (2) din legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

Totodată, în urma celor expuse, deduce că prevederile art. 1 A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și art. 17 alin.(l) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova nu sunt aplicabile în cazul dat.

Notează că, în conformitate cu prevederile art. 42 Rolul activ, din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plîngere.

Astfel a fost analizat și posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, Protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (1) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Indică că, prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele , situații: .

a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine;

c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

a) Analiza existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției.

În urma analizei acestui element în baza afirmațiilor solicitantului din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, acesta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărită de către autorități.

b) Analiza vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante.

În conformitate cu Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul „tortură[44] desemnează orice act prin care

se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană care acționează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantului, dânsul nu a fost supus unor astfel de tratamente, el părăsind țara de origine, din alte considerente.

c) Analiza riscului serios de amenințări grave și individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional.

În urma analizei surselor de informații publice și anume rapoartele: (Raportul anual privind drepturile politice și libertățile civile) Freedom House (Autor): „Freedom in the World 2024 - India“, Dokument #2105032 - ecoi.net s-a concluzionat faptul că în prezent pe teritoriul Indiei nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Suplimentar, atrage atenția asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr.270/2008. „Protecția umanitară se acordă străinului care nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3)", astfel încât se atestă faptul că reclamantul era obligat să demonstreze prin probe pertinente și convingătoare că viața dumnealui în caz de reîntoarcere în țara de origine, se află in pericol.

Totodată, menționează că solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Reiterează că circumstanțele expuse de solicitant nu impun obligativitatea de acordare solicitantului de azil și a protecției umanitare, după cum consideră eronat dumnealui, sunt prezente circumstanțe care împiedică acordarea oricărei forme de protecție internațională. Totodată, indică că solicitantul de azil nu întrunește condițiile necesare pentru recunoașterea statului de refugiat conform art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270/2008.

În concluzie, apreciază faptul că situația din țara de origine a solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine, iar potrivit informației din țara de origine a solicitantului de azil, s-a apreciat că nu au fost găsite informații referitoare la existența unor schimbări în situația din țară, care ar pune în pericol viața și libertatea persoanei în cauză și de asemenea, nu au fost găsite rapoarte ce ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului.

În ședința de judecată:

Reclamantul ***** fiind înștiințat legal despre data, ora, locul examinării cauzei, nu s-a prezentat. Astfel, ținând cont de întrunirea rigorilor de citare legală, în temeiul art.218 lit. d) Cod administrativ s-a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Reprezentantul reclamantului, avocatul Ludmila Bîrcă, a susținut integral argumentele expuse în cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea pretențiilor.

Reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Direcției regionale Centru a IGM, Ionela Zabrian, a pledat pentru respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților la proces, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, este **admisibilă** și pasibilă de a fi **respinsă,** din următoarele considerente.

Conform art. 2 alin. (1) Cod administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 Cod administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Potrivit art. 18 Cod administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În conformitate cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) şi (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ

poate fi înaintată şi atunci cînd autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art.11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În condițiile cauzei deduse judecății, Decizia nr. 1255/25/DAA din 26.05.2025 emisă de către Inspectorat General pentru Migrație, prin care a fost respinsă cererea de azil, constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru reclamant, pasibil controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

În conformitate cu art.191 alin.(1) Cod administrativ, cu excepția cazurilor prevăzute la alin.(2) și (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ.

Așadar, în temeiul art.191 alin.(1) Cod administrativ controlul de legalitate a actelor emise de Inspectorat General pentru Migrație este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art.191 Cod administrativ. Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Conform art.206 alin.(1) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Astfel, reclamantul a formulat o acțiune în contestare și obligare.

Cu referire la condiția de respectare a procedurii prealabile, conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 163 lit. c) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Potrivit art. 61 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18.12.2008, deciziile privind cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile.

Așa cum rezultă din actele cauzei, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată la data de 20.06.2025, iar Decizia nr. 1255/25/DAA din 26.05.2025, emisă de către Inspectorat General pentru Migrație, i-a fost adusă la cunoștință reclamantului la 29.05.2025, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către acesta.

Prin urmare, instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ în privința acțiunii de contencios administrativ înaintate, nu se regăsesc. Așadar, acțiunea este **admisibilă** și pe cale de consecință se va purcede la examinarea fondului acesteia.

Cu privire la temeinicia acțiunii în contenciosul administrativ:

În conformitate cu prevederile art. 20 alin. (1) Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform acestui cod.

În corespundere cu art. 189 alin. (1) Cod administrativ orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 93 alin. (1) Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenția.

Suportul probator al cauzei atestă că, la data de 26.12.2024, reclamantul ***** , născut la***** în orașul *****, India, de naționalitate indian și de religie musulman, s-a adresat cu cerere de azil către Direcția azil și apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație. În susținerea identității sale, prezentând pașaportul național seria***** eliberat la data 18.12.2017 și valabil până la 17.12.2027 și permisul de ședere pe teritoriul Republicii Moldova, în scop de muncă, seria B nr. *****, eliberat la data 19.03.2024 și valabil până la data 22.11.2024. (f.d. 26-27 verso din dosar administrativ)

Potrivit notei de interviu, ***** a menționat că, a părăsit India pentru a putea munci, fiind de religie musulmană, iar majoritatea populației din India (aproximativ 80%) este hindusă, motiv pentru care era refuzat la angajare. Din această cauză a fost nevoit să vină în Republica Moldova pentru a putea activa și a avea un trai decent. Solicitantul a menționat că s-a adresat în India la o agenție de turism, rugându-i să îi găsească un loc de muncă în afara țării, iar aceștia i-au propus angajare în Republica Moldova, la compania*****, în calitate de croitor. În luna februarie 2024, ***** a sosit în Republica Moldova, unde i-a fost perfectat permisul de ședere în scop de muncă și a început să activeze la compania menționată. A muncit până în luna septembrie 2024, când compania s-a închis, iar el a revenit în țara de origine. Ulterior, a aflat de la conaționalii cu care a activat că aceștia și-au continuat activitatea la compania ***** din municipiul Ungheni, tot în domeniul croitoriei. După discuții cu administrația, a fost acceptat și el la muncă. Deoarece permisul său de ședere anterior nu era încă revocat, a revenit în Republica Moldova. A încercat, împreună cu actuala administrație, să-și prelungească permisul de ședere în scop de muncă, însă, din motive necunoscute, Inspectoratul General pentru Migrație i-a respins cererea. Pentru a avea posibilitatea de a rămâne și de a munci în continuare în Republica Moldova, solicitantul a depus cerere de azil. Referitor la motivul solicitării azilului acesta a declarat că dorește sâ rămână în Republica Moldova pentru a putea activa și rămâne legal. (f.d.8-10 din dosar administrativ)

Prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 1255/25/DAA din 26.05.2025, s-a respins cererea de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (3) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. (f.d.2 din dosar administrativ)

Prin comunicarea din 29.05.2025, cetățeanului ***** i-a fost adusă la cunoștință, contra semnătură, referitor la respingerea cererii de azil prin Decizia nr. 1255/25/DAA din

26.05.2025. (f.d.1 din dosar administrativ)

Nefiind de acord cu Decizia menționată, la 20.06.2025 reclamantul s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată. (f.d.5-5 verso)

Art. 3 din Legea nr. 270 din 18.12.2008, privind azilul în Republica Moldova, definește noțiunea de *azil* – instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic.

Potrivit art. 16 din Legea nr. 270/2008, privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 alin. (1) al Legii 270/2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Potrivit art. 19 al Legii 270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obțină protecţia respectivei ţări.

Conform art. 42 alin. alin. (1) și (2) din Legea privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 din Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. (2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. (3) Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. (3) Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art.22-27.

Conform art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția

solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sânt considerate coerente și plauzibile și nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 din Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a). (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

În conformitate cu prevederile art.51 alin.(1) al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce :

a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat;

b) se află pe teritoriul Republicii Moldova;

c) în ţara de origine a străinului cu drept de şedere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecţie.

Potrivit art.55 alin.(1), (3) - (9), (16), (17) al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, înainte de emiterea unei decizii privind cererea de azil, solicitantului de azil i se dă posibilitatea de a susţine un interviu cu privire la cererea sa. Interviul este efectuat cît mai curînd posibil, dar nu mai tîrziu de 21 de zile de la data depunerii cererii. Interviul are loc în condiţii de confidenţialitate. Interviul este efectuat de către un consilier de decizie care este obligat: a) să asigure organizarea şi buna desfăşurare a intervievării; b) să verifice faptele expuse de solicitantul de azil; c) să ia în considerare, pe cît este posibil, situaţia personală sau generală în care se înscrie cererea de azil, inclusiv originea sau vulnerabilitatea solicitantului; d) să pună la dispoziţia solicitantului de azil un interpret care să asigure o comunicare adecvată între solicitant şi consilier. Solicitantul de azil poate solicita efectuarea interviului cu consilierul de decizie de acelaşi sex, cu excepţia cazului cînd există raţiuni pentru a considera că această solicitare se bazează pe motive care nu au legătură cu dificultăţile din partea solicitantului de a prezenta toate motivele cererii sale de azil. Interviul se va desfăşura în limba pe care solicitantul o alege. Acolo unde se presupune în mod rezonabil că solicitantul înţelege o altă limbă, interviul se poate desfăşura în limba respectivă. Preventiv, consilierul de decizie trebuie să se convingă de faptul că limba în care urmează să se desfăşoare interviul îi este suficient de accesibilă. Solicitantul de azil poate fi intervievat în prezenţa unui avocat. La intervievare au dreptul să asiste reprezentanţii ÎCNUR şi ai organizaţiilor neguvernamentale, cu acordul solicitantului. Pe parcursul interviului, solicitantul trebuie să răspundă personal la întrebările care îi sînt adresate. Interviul este consemnat în scris într-o notă de interviu şi urmează să fie clarificate aspectele necesare analizei cererii de azil. Nota de interviu va cuprinde în mod obligatoriu: datele de identificare a solicitantului de azil, numele consilierului de decizie care efectuează interviul, numele interpretului, datele altor participanţi la interviu, limba în care se desfăşoară interviul, declaraţiile solicitantului referitoare la motivele de azil, precum şi orice altă informaţie care să ducă la soluţionarea cererii de azil. La finalul interviului, consilierul de decizie aduce la cunoştinţă solicitantului de azil conţinutul notei de interviu. Nota este semnată de către consilierul de decizie, solicitantul de azil, interpret şi, după caz, de alţi participanţi la interviu. Solicitantul are dreptul să ia cunoştinţă, la solicitare, de înregistrarea audio sau audiovideo a interviului său după comunicarea deciziei privind respingerea cererii de azil.

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă: a) solicitantul a făcut declaraţii incoerente, contradictorii, puţin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmaţia sa că a fost supus unor persecuţii; b) solicitantul a depus o cerere nouă în care nu invocă noi elemente relevante cu privire la situaţia sa personală ori la situaţia din ţara sa de origine; c) solicitantul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova în mod ilegal ori şi-a prelungit ilegal şederea şi, fără un motiv valabil, nu s-a prezentat la autorităţi şi/sau nu a depus cerere de azil cît mai curînd posibil, avînd în vedere circumstanţele intrării sale în teritoriu.

Instanța de judecată, examinând motivele invocate de ***** în cererea de azil din 26.12.2024, precum și din nota de interviu realizată în cadrul acestei proceduri administrative, reține că, motivele invocate de reclamant fiind examinate de autoritatea publică pârâtă din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare în conformitate cu art.45 alin.(3) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica

Moldova, au fost apreciate justificat că nu îndeplinesc condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Astfel, în opinia instanței de judecată, pârâtul, la emiterea actului administrativ contestat, a concluzionat în mod corect asupra celor două elemente care compun conceptul fundamental de „temere bine întemeiată de a fi persecutat ”, prevăzut la art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, în raport cu afirmațiile solicitantului din nota de interviu cu privire la motivul plecării din țara de origine, și anume riscul de a rămâne fără loc de muncă din cauza refuzului de a fi angajat.

Instanța atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Totodată, este important de stabilit dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

În motivarea soluției adoptate, autoritatea publică pârâtă a reținut că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951, cererea solicitantului ***** nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Instanța atestă că, temerea invocată de reclamant nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul unei forme de protecție (protecție umanitară) să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Din raționamentele expuse, instanța va constata temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea Deciziei nr. 1255/25/DAA din 26.05.2025, privind respingerea

cererii de azil, or, reclamantul, ***** nu a probat prezența uneia dintre condițiile indicate la art. 17 alin.(1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În acest context, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu actul administrativ emis, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Astfel, analizând normele legale citate, în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței şi materialul probatoriu administrat, instanța conchide că, Decizia nr. 1255/25/DAA din 26.05.2025 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului privind obligarea autorității publice pârâte să acorde una din formele de protecție, pretenția urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea decizie nr. 1255/25/DAA din 26.05.2025 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație și obligarea pârâtului să emită actul administrativ individual favorabil privind acordarea unei forme de protecție reclamantului.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Râșcani).

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul **Veaceslav MARTÎNENCO**